

El Diacrític | | Actualitzat el 27/08/2017 a les 15:26

Gràcies, Hafida!

Crònica personal de Roser Iborra de la concentració per la pau i de solidaritat amb les víctimes dels atemptats ahir a Ripoll | «La tristesa no ens pot fer traïdors. No podem afegir odi a l'odi» | «Per sort, m'he equivocat. Quan l'acte comença i sortim de les ombres, ens adonem que som moltes, que som molts. Que també hi ha dones amb mocadors i criatures amb cartells de pau. I quan escolto la Hafida, que encara no sé qui és, penso que hi ha esperança, que ens en sortirem» | «Plorem per totes les víctimes: les de Barcelona i Cambrils, les de Ripoll. Sí, també les víctimes de Ripoll, els nens que podien haver estat els nostres»

Hafida Oukabir, durant el seu parlament ahir a l'acte de Ripoll

Arribo a Ripoll cinc hores abans de la concentració per la pau i contra els atemptats de Barcelona i Cambrils. Tinc ganes d'anar-hi sola, d'anar-hi aviat, i encara no sé per què.

Poca gent al tren, poca gent als carrers. Estan desmuntant les parades del mercat i em sembla una ciutat trista però això, és clar, és als meus ulls. Dino en silenci en un lloc ombrívol i quasi buit, si no fos pel televisor que escup un programa infecte. Surto al carrer. Molta calor, un sol inclement. Torno a refugiar-me.

Faig el cafè en una terrasseta mirant al riu, i l'hora és molt quieta. Fins que les veus dels racistes comencen, i cada vegada criden més. Els tòpics de sempre, però l'espiral d'odi és més virulenta. Dins i fora de la barra. He de marxar. A l'hora de pagar, no em sé estar de dir: «Ja sé on no s'ha de tornar», i miro d'ignorar els comentaris. Potser no és el millor que podia haver fet... però és el que m'ha sortit.

Encara amb el cor petit, enfilo el camí que va al monestir i llavors m'adono, amb sorpresa, dels meus sentiments, i identifico com a ja viscuda aquesta sensació d'irrealitat: la mateixa de quan va

morir la mare i jo no gosava tornar a la casa buida, perquè era sortir del parèntesi d'estupor i admetre-ho tot com a real i irreversible. Sí: quan torni a veure el monestir, tot haurà passat de debò, tot serà real i irreversible.

Però la tristesa no ens pot fer traïdors. No podem afegir odi a l'odi.

Estic molta estona mirant el campanar, aquesta harmonia de pedres i cel que es devia alçar també amb el dolor i la sang però que ara reescriu el temps amb cada claror oblícua: com si el campanar fos un rellotge de sol immens. I em ve al cap la impressió que em va fer Sofia, la catedral de l'antiga Constantinoble, ara Istanbul, que té molt poc de catedral i molt de mesquita, que és les dues coses: jo no sóc creient però, si hem de resar a alguna cosa, si hem de resar a algú, no es pot fer des el mateix lloc? No ho podem fer junts? O almenys, no podem entendre que respon a una mateixa fragilitat humana?

I començo a tenir por que no vindrà ningú a la concentració, que guanyarà l'odi, mentre observo el desplegament de càmeres i els preparatius de l'acte. Però, a mesura que s'acosta l'hora prevista, la gent surt de tots els cantons i es refugia a totes les ombres. Cares conegudes, desconegudes. I llavors penso que potser els musulmans i musulmanes de la ciutat no gosaran sortir, que deuen estar destrossats, que deuen témer l'espiral de l'odi que s'amaga per alguns racons.

Per sort, m'he equivocat. Quan l'acte comença i sortim de les ombres, ens adonem que som moltes, que som molts. Que també hi ha dones amb mocadors i criatures amb cartells de pau. I quan escolto la Hafida, que encara no sé qui és, penso que hi ha esperança, que ens en sortirem. Ets molt valenta, Hafida: gràcies!

Perquè, tal com vas dir, patim el mateix dolor, la mateixa incomprensió, i estem d'acord en allò fonamental: això no ha de tornar a passar mai més.

Em giro, i veig tot de dones amb vel que ploren, com jo mateixa. Plorem per totes les víctimes: les de Barcelona i Cambrils, les de Ripoll. Sí, també les víctimes de Ripoll, els nens que podien haver estat els nostres: alumnes, companys de joc, veïns. Els noms que no es van dir.

Qui va escampar l'odi tenia complicitats inconfessables.

Però la gent de la plaça, contra l'odi, érem iguals: *Marra kif kif. Xucran*, Hafida!